

VASS NORBERT

Felé

Lábaink visznek a széle felé,
visznek a hangok széle felé,
visznek a könnyek széle felé,
visznek a város széle felé.
Hárman tartunk a sírok felé,
száraz kezünkben szatyor zörög.

Nejlonszatyorban dermedt viasz,
viasz közepén sodrott kanóc,
sodrott kanóchoz sok gyufaszál,
skatulya falához sok gyufaszál
ütődik lábunkhoz nejlonszatyor,
ütődik lábunkhoz dermedt viasz.

Feketét viselő sodrott kanóc,
három, hogy ránk ne ismerjeteK,
sárga szatyorban sárga tüzet,
hat cipő rúgja a sárga avart.
Arcunk seszínű, orrunk szipog,
tejszerű a lehelletünk.
Tejszínű, három, sodrott kanóc,
sírok felé, némán igyekezünk.

És mennek előttünk, jönnek mögöttünk,
zörgő szatyrú harmincak, háromszázak,
érezzük, hogy a másik is érzi,
levelet viszünk a némaságnak.
Fogja a szél a hideg betűket,
és fogja a szél a sok meztelen ágat,
és fogja a szél az imák szavait,
a hideg betapasztja a szánkat.

Tartunk temető széle felé,
tartunk az élet széle felé,

a szépség széle felé visz a lábunk.
Szemünk könnyes, száraz kezünk,
és szatyrainkkal meg sem állunk.
Visszük a szélben néma imánk,
hogy sárga tüzet tegyünk a hidegre,
három kanócból lobban a láng,
visszük a csendet, csendben, a csendbe.

